

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **XX TAXI s. r. o.**, IČ: 28521781 (dříve AAA Taxi, s. r. o.), se sídlem Zlonín 80, PSČ 250 64, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2010, č.j. 16/11261/2010/1678,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2010, č.j. 16/11261/2010/1678, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 14.10.2009, č.j. MHMP 812356/2009/DOP – T/Dc/TAXI, sp. zn. S-MHMP 510558/2009, kterým byla žalobci jako provozovateli taxislužby uložena pokuta ve výši 500.000,-Kč za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a/ a f/ zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o cenách), a v paušální částce náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč, tak, že pokuta se ukládá ve výši 300.000,-Kč, když se z výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně vypouští ustanovení § 15 odst. 1 písm. f/ zákona o cenách a celý odstavec tohoto ustanovení se týkající. Ve zbytku zůstává rozhodnutí beze změny. Žaloba byla Městskému soudu v Praze doručena poštou dne 25.3.2010.

V průběhu řízení před soudem dle obchodního rejstříku došlo ke změně obchodní firmy žalobce, původní obchodní firma „AAA Taxi s.r.o.“ byla dnem 27.7.2010 vymazána a zapsána firma: „XX TAXI s.r.o.“.

Žalobce v žalobě uvádí, že dle jeho názoru bylo ve správním řízení porušeno jeho právo na spravedlivý proces a rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a oba nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Žalobce poukazuje na nepřiměřenost uložené sankce v podobě pokuty, byť došlo k její modifikaci, a navrhuje soudu využít moderačního práva a od uložení sankce upustit nebo její výši alespoň přiměřeně snížit v mezích zákonem dovolených.

Žalobce (1) namítá, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů předepsané správním řádem a správní orgán ani nečinil úkon, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dnů, ani se nejedná o případ zvláště složitý. Rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně, když lhůta 30 (resp. 60) dní stanovených správním řádem k rozhodnutí není dle něj nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a bez řádného zdůvodnění.

Žalobce dále (2) tvrdí, že s ním nebylo vedeno řádné cenové kontrolní řízení, neboť při něm nebylo kontrolované osobě – žalobci (ani řidiči) oznámeno zahájení kontroly ani předložení pověření k provedení kontroly; rovněž o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Řízení bylo zahájeno pouze na podkladě oznámení Městské policie, které nemůže sloužit jako důkaz, tím spíše, když je žalobce s tímto orgánem v dlouhodobém sporu, který byl řešen i před trestním soudem. Toto oznámení subjektu vůči žalobci podjatému je tudíž třeba řádně prověřit v důkazním řízení. Bez ohledu na obsah úředního záznamu tu žádné další důkazy neprokazují uskutečnění přepravy tak, jak je tvrzena v napadeném rozhodnutí a poskytnutí této přepravy po dané trase a za tvrzenou cenu nebylo potvrzeno ani žádnými údajně přepravenými cestujícími. Jako důkaz pak nemůže sloužit ani stvrzenka založená ve spise. Teprve na základě podnětu Městské policie tedy mohlo dojít ke kontrole či případnému dokazování ve správním řízení, samotná policie v tomto případě nebyla cenovým kontrolním orgánem oprávněným k provádění kontroly dle zákona o cenách a úřední záznam nemůže tedy sloužit jako důkaz. Údajní cestující nebyli nijak vyslechnuti a úřední záznam nemůže být spolu s údajnou stvrzenkou jediným podkladem spolehlivě zjištěného skutkového stavu k uložení tak citelné sankce. Kontrolní orgán nemohl k městskou policií tvrzené události podávat jakékoliv vyjádření, když neprovedl žádnou kontrolu a skutkový stav vůbec nezjišťoval. Pokud údajní cestující měli učinit ústní dotaz na městskou policii a ta následně vyhotovila úřední záznam bez možnosti jeho ověření, mohla tato listina sloužit pouze jako podklad pro zahájení správního řízení, nikoliv pro rozhodnutí ve věci samé a správní orgán měl provést řádné dokazování, což se nestalo. Správní orgán má za povinnost zjišťovat, zda ke skutečnostem došlo popsáním způsobem a prokazovat, pokud chce rozhodnout v neprospěch účastníka.

Žalobce (3) namítá, že měly být zajištěny výslechy svědků – údajných cestujících, aby se vyjádřili k okolnostem jízdy, neboť pokud by byla vůbec uskutečněna, mohla vést po jiné trase, když řidiči taxi nejezdí vždy stejnou cestou, a trvat výrazně delší dobu, než jakou při výpočtu hypotetické „maximální“ ceny vypočítal správní orgán, taktéž delší mohlo být i čekání, se kterým je také nutno kalkulovat. V celém správním řízení nebyla dle žalobce specifikována úvaha správního orgánu, podle níž k této hypotetické max. přípustné ceně (tj. 150,-Kč) dospěl, navíc když v rozhodnutí není nijak specifikována ani údajná trasa. Pokud pak při svých kalkulacích vycházel pouze z účtenky, nelze to považovat za spolehlivé zjištění skutkového stavu. Správní orgány tak při výpočtu této ceny vycházely jen z údajů pro žalobce nepříznivých a pokud chtěly žalobce postihnout za předražení, měly si ověřit, zda k přepravě vůbec došlo a zda údaje dle stvrzenky odpovídají skutečnosti. Žalobce tedy tvrdí, že nebylo prokázáno po jaké trase jel (pokud vůbec jel) a i kdyby jel po trase uváděné správními orgány,

nebylo prokázáno, že by předražil, neboť v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka činila stejnou hodnotu, jako ta údajně „předražená“.

Dále žalobce **(4)** zpochybňuje povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť s ohledem na shora uvedené má za to, že svým jednáním správní řízení nevyvolal, jelikož se žádného pochybení nedopustil.

Současně **(5)** žalobce namítá nedostatečné odůvodnění výše pokuty 300.000,-Kč. Dle jeho názoru není při stanovení pokuty provozovateli taxislužby smyslem vycházet striktně z plného zákonného rozpětí uvedeného v zákoně o cenách, protože jinak by se jednalo o likvidační opatření pro subjekty řídící se tímto zákonem a v této souvislosti poukazuje na závažnější delikty, které jsou však sankcionovány mírněji. Dále poukazuje na preventivní a výchovný aspekt pokuty, která má zohlednit majetkové poměry a nezpůsobit, že podnikatelská činnost ztratí smysl. V souvislosti s tím poukazuje na znění právní věty nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02 a dále na odůvodnění téhož nálezu. Shodným nálezem argumentuje též žalovaný v odůvodnění jiných rozhodnutí a shodný názor dle žalobce zastává i zdejší soud v rozhodnutí č.j. 10 Ca 80/2003-33. Žalobce žádá o zvážení výše uvedené pokuty ve smyslu ustanovení § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a případné upuštění od ní, nebo alespoň přiměřené snížení.

Dne 22.7.2010 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém předně uvádí, že postupoval přesně v souladu s cenovými předpisy a na základě zjištěných skutečností vydal své rozhodnutí. Reagoval na všechny námitky žalobce předkládané v celém správním řízení a žalobci bylo umožněno uplatňovat svá procesní práva.

K námitce **1)** uvádí, že se jedná o procení lhůtu a její dodržení nemá za následek nezákonnost řízení.

Námitce **2)** oponuje, že úkolem strážníků Městské policie hl. m. Prahy je dohlížet na pořádek na území hlavního města Prahy a není důvod pochybovat o jejich tvrzeních uvedených v úředním záznamu, který stvrdili svým podpisem tři strážníci. Zákon o cenách obsahuje ustanovení § 16 odst. 1, podle kterého cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 tohoto zákona řízení na základě vlastního zjištění nebo oznámení, a tak na základě oznámení bylo zahájeno správní řízení s žalobcem. Veškeré úkony správního orgánu v takovýchto případech probíhají pouze ve správním řízení, kontrolní řízení se neprovádí, dokazování probíhá taktéž ve správním řízení. Orgán prvního stupně měl k dispozici podání – úřední záznam obsahující označení vozidla taxislužby, tj. zboží, řádně podepsaný a přílohu v podobě originálu stvrzenky s příslušnou fotodokumentací prokazující jméno provozovatele taxislužby, SPZ vozidla, i ceník. Měl tedy kompletní důkazní materiál prokazující porušení cenových předpisů a další úkony by již prováděl nadbytečně. Oznamovatel podal informace ve svém podání a jeho výsledkem nemohl informace již získané nijak podstatně doplnit.

K námitce **3)** uvádí, že údaje o délce jízdy jsou uvedeny na originálu stvrzenky a ty jednoznačně dokazují, že řidič ujel 3,5 km.

K námitce 4) považuje za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, a § 79 odst. 5 správního řádu žalovanému ukládá povinnost uložit účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, nahradit náklady řízení paušální částkou.

K námitce 5) odmítá nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Tuto má za řádně a dostatečně odůvodněnou v rozhodnutí orgánu prvního stupně na str. 5 a 6. Žalovaný tyto skutečnosti v odvolacím řízení přezkoumal a pokutu vzhledem ke změně výroku snížil. Nově ji pak odůvodnil v souladu s platnými právními předpisy na str. 17 a 18 svého rozhodnutí. Její výše odpovídá zákonným kritériím dle § 17 odst. 2 zákona o cenách a je uložena v dolní polovině možného zákonného rozpětí.

Replika k vyjádření žalovaného k žalobě nebyla podána.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Městská policie hl. m. Prahy oznámila dne 15.6.2009 orgánu prvního stupně porušení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. V úředním záznamu ze dne 11.6.2009, č.j. OAÚ-T-331/2009 uvádí, že si její hlídka před hotelem Palace v Panské ulici v Praze 1 povšimla vozidla označeného jako TAXI, které přesně popsala a identifikovala. Na přístrojové desce před sedadlem spolujezdce nebyl vystaven průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, byla zde pouze napodobenina takového průkazu. Uprostřed přístrojové desky byl umístěn taxametr, na kterém byla zobrazena částka 420,-Kč. Po pár vteřinách přijelo další vozidlo taxi, ovšem od jiné společnosti, z něj vystoupili další zákazníci, kteří se s původní skupinkou znali a obě skupinky přijeli z hotelu Hilton, Pobřežní ulice, Praha 8. Řidič druhého taxi za stejnou cestu požadoval zaplatit pouze 109,-Kč, na což se zákazníci otázali hlídky, proč je cena u obou rozdílná a bylo jim sděleno, že řidič žalobce nedodrží vyhlášku a zákazníky poškodil. Zákazníci netrvali na vrácení peněz, ale hlídce poskytli stvrzenku z taxametru na částku 420,-Kč s tím, že s řidičem bude zahájeno správní řízení. Řidič byl na místě legitimován a vyzván k předložení dokladů potřebných k výkonu taxislužby a k podání vysvětlení. Řidič uvedl, že s nařízením o maximální cenách byl seznámen, avšak od svého zaměstnavatele má nařízení jezdit za ceny vyšší, tj. za 90,-Kč za jeden kilometr, nástup také 90,-Kč a jedna minuta čekání 10,-Kč. Řidič nepředložil a při výkonu taxislužby u sebe neměl průkaz o způsobilosti řidiče vozidla taxislužby pro dopravce uvedeného na dveřích vozidla, nepředložil a neměl ve vozidle osvědčení o úspěšně složených zkouškách z místopisu. Vylepený ceník odpovídal ceníku, který uvedl řidič jako nařízený zaměstnavatelem, nikde však způsobem vylučujícím záměnu, aby kupující měl možnost se s touto cenou seznámit před objednáním služby a z takto uvedených cen je zřejmé, že tímto způsobem cenami označené vozidlo je v rozporu se zákonem o cenách, když takovouto cenu není přípustné účtovat při jízdě na území hlavního města Prahy.

K záznamu je připojena účtenka na 420,-Kč, fotodokumentace a průkaz o způsobilosti řidiče.

Dále se ve správním spise nachází fotodokumentace: technický průkaz vozidla, doklad o zařazení vozidla do evidence taxislužby, dohoda o provedení práce s žalobcem, rozhodnutí o udělení koncese žalobci, smlouva o pronájmu vozidla, náhledy do knihy jízd, ofocený ceník z vozidla, osvědčení a nastavení taxametru.

Orgán prvního stupně oznámil dne 25.6.2009 žalobci zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a/ zákona o

cenách (účtoval vyšší částku, než byl oprávněn účtovat) a § 15 odst. 1 písm. f/ téhož zákona (vozidlo označeno ceníkem v rozporu s ustanovením § 13 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „vyhláška o cenách“/).

Žalobce podal k tomuto oznámení vyjádření ze dne 17.7.2009, v němž s obviněním, jakož i zahájením správního řízení nesouhlasil. Krom postupu bez ohledu na presumpci nevinu žalobce a nepříslušnosti orgánu prvního stupně namítal, že ceník je z jiného vozidla než je žalobcovo, fotokopie stvrzenky je nekvalitní a nečitelná, nebyl pořízen protokol o porušení povinností. Dále požadoval rozšířit řízení i o osobu, která takovou částku zaplatila, když žalobce přistoupil na zákonem dané možnosti navýšit regulovanou cenu v souladu s cenovými předpisy. Namítal, že nařízení č. 20/2006 o maximálních cenách osobní taxislužby se prakticky nevztahuje na žádná vozidla taxislužby, když neexistuje určující podmínka (tedy v případě osobních vozidel nesprávně uváděný „obsah“ válce), že je protizákonně omezován v podnikání, když na území hl. m. Prahy hospodářská soutěž funguje, a tak není zákonný důvod pro její regulaci. Odkazuje taktéž na rozhodnutí soudu č.j. 8 Ca 181/2004-41, z něhož vyvozuje, že ustanovení § 2 vyhlášky o cenách ve spojení s § 5 zákona o cenách připouští možnost sjednat vyšší cenu o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech a rovněž poukazuje na rozdílnou vytíženost jednotlivých provozovatelů taxislužby, jakousi dopravní paritu.

Orgán prvního stupně vydal dne 14.10.2009 rozhodnutí č.j. MHMP 812356/2009/DOP-T/Dc/TAXI, sp. zn. S-MHMP 510558/2009, v němž rozhodl o porušení cenových předpisů podle ustanovení paragrafů uvedených v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25.6.2009 a uložil žalobci pokutu ve výši 500.000,-Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč. Rozhodnutí odůvodnil tak, že ze záznamu o kontrole, jehož součástí je i doklad z taxametru a fotodokumentace vyplývá, že došlo k porušení cenových předpisů překročením úředně stanovené maximální ceny v taxislužbě o 270,-Kč a vozidlo bylo označeno ceníkem, který v rozporu se zákonem o cenách obsahoval určené podmínky užití a zákazník tak neměl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi poskytované služby.

K námitkám žalobce pak uvedl, že stěžejním dokladem je doklad z taxametru, dle něhož je jednoznačně prokázáno, že cena je vyšší než ta maximální stanovená zákonem o cenách.

K příslušnosti poukazuje na ustanovení § 4a odst. 3 zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, dle jehož odstavců 1 a 2 se působnost vztahuje na veškerý prodej na území obce, bez ohledu na to, zda osoba tento prodej uskutečňující má na území obce trvalý pobyt či sídlo.

K řešení zákonnosti obsahu pracovněprávního vztahu provozovatele a řidiče uvádí, že k tomuto není správní orgán příslušný. Řidič si složením „zkoušky o ověřování znalostí řidičů na území hl. m. Prahy“ musel být vědom, že účtuje vyšší ceny v rozporu s právními předpisy. Porušení cenových předpisů je sankcionováno na základě objektivní odpovědnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že řidič může tímto rozhodnutím ztratit spolehlivost, je v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu účastníkem tohoto řízení, neboť z hlediska subjektivní odpovědnosti bylo porušení cenových předpisů způsobem výhradně řidičem vozidla taxislužby.

Odkazuje na ustanovení § 4a zákona o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, z něhož dovozuje, že uložení pokuty obecním úřadem není podmíněno jím provedenou cenovou kontrolou, resp. vyhotovením protokolu o kontrole a podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o cenách kontrolní orgány zahajují řízení při porušení cenových předpisů na základě vlastního zjištění nebo oznámení, což je i tento případ.

Z fotodokumentace i stvrzenky z taxametry je zřejmé, že vozidlo bylo označeno informací o ceně a byla k tomu použita sazba a účtována cena, jak je výše popsáno.

Ustanovení § 15 odst. 2 písm. b/ zákona o cenách nelze v daném případě aplikovat, neboť úhrada nebyla provedena ze státního rozpočtu.

Ustanovení § 2 odst. 1 a 3 prováděcí vyhlášky nelze v případě regulované ceny v taxislužbě použít, neboť nejsou řádné rozdílné určující podmínky mezi taxislužbou, u které hl. m. Praha cenu reguluje, a taxislužbou poskytovanou provozovatelem taxislužby (viz. i rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 112/2006-55). Provozovatel si nemůže navýšit cenu o žádnou částku.

Podmínky pro cenovou regulaci nadále trvají (viz. rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Afs 123/2007-64). Otázka zákonnosti nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby není předmětem tohoto řízení, je to platný právní předpis a provozovatel je povinen tento dodržovat, na čemž nic nemění ani žalobcem namítaný pojem „obsah válců“, neboť přestože tento není zcela v souladu s odbornou terminologií, jeho význam jako synonymum pro „objem válců“ je chápán zcela jednoznačně.

Otázku diskriminace považuje orgán prvního stupně za zcela nedůvodnou, větší množství kontrol je dáno výhradně opakovaným porušováním právních předpisů ze strany provozovatele.

Tím že došlo k porušení nařízení o maximálních cenách, bylo zároveň porušeno ustanovení § 5 zákona o cenách.

Výši pokuty orgán prvního stupně stanovil v závislosti na době trvání protiprávního jednání, vzal v úvahu, že se žalobce porušování cenových předpisů dopouštěl v posledních třech letech úmyslně a opakovaně.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 9.11.2009 odvolání s tím, že tak činí ze všech důvodů, které již uvedl k oznámení o zahájení správního řízení a se kterými se správní orgán nevypořádal. Především pak naprosto nesouhlasí s tvrzením orgánu prvního stupně, že navyšování cen není předmětem tohoto řízení. Rovněž se odvolává z důvodu tvrzení orgánu prvního stupně, že jeho taxislužba není rozdílná od té, u níž hl. m. Praha cenu reguluje s tím, že pokud hl. m. Praha pouští na trh i jiná vozidla než podle které stanovila maximální cenu, měla by dotovat i případné ztráty provozovatelům. Také se odvolává na to, že cena stanovená nařízením č. 20/2006 Sb. o maximálních cenách osobní taxislužby je zastaralý a tedy neplatný právní předpis, konkrétně pak uvádí § 2 cenové vyhlášky, kdy cena musí obsahovat skutečné ekonomická náklady na provoz vozidel a k tomu přiměřený zisk. Každoroční inflaci zhruba 10 % je do ceny nutno taktéž zahrnout.

Žalovaný pak dne 18.2.2010 vydal napadené rozhodnutí, ve kterém snížil pokutu a uložil ji ve výši 300.000,-Kč, neboť ve výroku ve výčtu porušení cenových předpisů vypustil odstavec začínající textem „ustanovení § 15 odst. 1 písm. f/ zákona o cenách“. Přihlédl tak k námitce žalobce, že cenová informace uvedená ve spise není cenovou informací, kterou bylo vybaveno jeho vozidlo, což jistě bude z fotodokumentace vidět. Žalovaný po přezkoumání předmětné fotodokumentace došel k závěru, že skutečnost, že nejde o cenovou informaci umístěnou na kontrolovaném vozidle sice není z této dokumentace prokázána, na druhé straně však tato nezpochybnitelným způsobem neprokazuje ani to, že právě tato cenová informace na vozidle umístěna byla. Odvolací orgán při stanovení výše pokuty přihlédl ke skutečnosti, že v případech, kdy provozovatel taxislužby porušil ustanovení § 15 odst. 1 písm. f/ zákona o cenách, ukládal orgán prvního stupně za opakované porušování daného ustanovení pokutu ve výši 200.000,-Kč. Rozhodl proto o snížení pokuty právě o tuto částku a pokuta se tak pohybuje v první třetině zákonného rozpětí. Jinak rozhodnutí orgánu prvního stupně považuje za vydané v souladu s cenovými předpisy i správním řádem, rovněž kontrolní i

správní řízení považuje za vedeno v souladu s platnými právními předpisy. K námitkám žalobce se vyjadřuje shodně jako orgán prvního stupně, ohledně cenové regulace odkazuje na rozsudky Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 99/2007, 9Ca 197/2007, 11 Ca 362 /2007 i rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 97/2008- 78.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily souhlas (§ 51 s. ř. s.) – žalobce mlčky, žalovaný výslovně ve vyjádření k žalobě ze dne 19.7.2010.

První žalobní námitku, že řízení ve věci nebylo skončeno ve lhůtě stanovené správním řádem, resp. ve stanovené lhůtě nebylo vydáno rozhodnutí, soud neshledal důvodnou. V daném případě sice nebyla lhůta pro vydání rozhodnutí uvedená v ust. § 71 odst. 3 písm.a) správního řádu dodržena, nicméně správní řád však uvedenou lhůtu stanoví jako lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádné další právní následky. Nejedná se ani o lhůtu promlčecí, ani o lhůtu prekluzivní, a proto nelze nezákonnost správního rozhodnutí v dané věci vyvozovat výhradně ze skutečnosti, že nebylo ve věci v uvedené lhůtě rozhodnuto, popř. nebyla řádným procesním postupem prodloužena. Význam stanovení lhůty k vydání rozhodnutí v procesním předpise obecném, jakým je správní řád (popř. ve zvláštních předpisech) spočívá v tom, že účastník řízení po jejím marném uplynutí se může domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to prostředky, které právní úprava připouští, např. u nadřízeného orgánu podle § 80 správního řádu, popř. i ochrany u soudu žalobou podle § 79 a násl. s.ř.s. Samotné nedodržení této lhůty však nemá vliv na věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí.

V další části žaloby (2) žalobce tvrdí, že nebylo vedeno řádné cenové kontrolní řízení, nebylo mu oznámeno zahájení kontroly ani pověření k provedení kontroly, nebyl pořízen protokol, ale řízení bylo zahájeno pouze na podkladě oznámení městské policie, které nemůže sloužit jako důkaz.

Soud uvedené argumentaci žalobce nemohl přisvědčit. Řízení o správním deliktu je zásadně řízením zahajovaným z moci úřední a může být zahájeno jak z podnětu správního orgánu, tak i z podnětu kohokoli jiného (tj. jakékoli právnické nebo fyzické osoby či jiného správního orgánu).

Podle § 42 správního řádu *správní orgán je povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Sdělení správní orgán nezasílá, postupuje-li vůči tomu, kdo podal podnět, podle § 46 odst. 1 nebo § 47 odst. 1.* Podle zvláštního ustanovení § 16 odst. 1 zákona o cenách cenové kontrolní orgány zahajují při porušení cenových předpisů podle § 15 řízení na základě vlastního zjištění nebo na základě oznámení.

Z uvedených ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen každý podnět či oznámení k zahájení řízení z moci úřední prověřit z toho hlediska, zda zakládá důvod

k zahájení řízení. Není přitom podstatné, kdo takový podnět učinil, a je tedy povinen prověřit i podnět pocházející od strážníků městské policie. Podnětem k zahájení řízení o správním deliktu podle zákona o cenách tak nemusí být jen jemu předcházející cenová kontrola. Podnět či oznámení k zahájení řízení může sloužit jako jeden z podkladů v zahájeném správním řízení, jde o podklad pro rozhodnutí jako každý jiný (Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.*). Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Názor žalobce, že by v řízení jako podklad pro rozhodnutí mohl být použit toliko protokol pořízený při výkonu státního odborného dozoru, resp. protokol o kontrole dodržování zákona o cenách, tak nemá oporu v právní úpravě.

Strážníci městské policie při zjišťování okolností nasvědčujících spáchání správního deliktu postupují podle ust. § 2 písm. h) zákona o obecní policii, podle něhož *obecní policie odhaluje přestupky a jiné správní delikty, jejichž projednávání je v působnosti obce.* Namítá-li žalobce, že řízení je a priori nezákonné již jen proto, že bylo zahájeno z podnětu strážníků Městské policie hlavního města Prahy, nemůže být taková námitka úspěšná. Podle § 10 odst. 2 zákona o obecní policii *strážník je povinen oznámit příslušnému orgánu podezření, že byl spáchán přestupek nebo jiný správní delikt, jehož projednání patří do působnosti tohoto orgánu.* Právě tímto způsobem strážníci městské policie v případě žalobce postupovali, když podezření ze spáchání správního deliktu oznámili magistrátu. Je pak třeba zdůraznit, že uvedené ustanovení dopadá na všechny správní delikty, jejichž projednání patří do působnosti magistrátu, tj. včetně deliktů podle zákona o silniční dopravě. Nelze pak směšovat pravomoc obecní policie projednávat přestupky a správní delikty a její oprávnění přestupky a správní delikty odhalovat a oznamovat podezření z jejich spáchání příslušnému orgánu. Zatímco v případě (některých) přestupků podle zákona o provozu na pozemních komunikacích má obecní (městská) policie oprávnění přestupek nejen odhalit, ale také projednat a uložit za jeho spáchání sankci, v případě zákona o silniční dopravě (což je projednávaný případ) sice nemá oprávnění na zjištěný správní delikt uložit sankci, to ovšem nijak nepopírá její oprávnění podle § 2 písm. h) a § 10 odst. 2 zákona o obecní policii, tj. správní delikt odhalit, zadokumentovat a oznámit zjištěné skutečnosti orgánu, který je oprávněn za správní delikt uložit sankci (tj. zde magistrátu). Uvedená ustanovení nelze vykládat způsobem, že by snad strážníci museli bezprostředně přivolat pracovníky magistrátu na místo, kde podezření ze spáchání správního deliktu učinili, aby tento provedl kontrolu dodržování cenových předpisů na místě. Jejich povinností je podle § 2 písm. h) zákona o obecní policii odhalovat tyto správní delikty, tedy mj. i zajistit důkazy o tom, že ke spáchání správního deliktu došlo a kdo se jej dopustil, a tyto důkazy předat orgánu kompetentnímu rozhodnout o případné sankci za správní delikt. Účastník řízení (podezřelý ze správního deliktu) pak má právo se ke všem důkazům shromážděným městskou policií vyjádřit, může navrhopvat důkazy jiné, které vyvracejí podezření ze správního deliktu a správní orgán rozhodující o sankci za správní delikt (tj. v daném případě magistrát) není omezen při svém rozhodování jen na podklady, které obdrží od městské policie, ale je povinen provést dokazování v nezbytném rozsahu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vyloučeno pochopitelně není ani to, aby strážníci městské policie byli ve správním řízení vyslechnuti jako svědci. Nezpochybní-li ovšem za takové situace účastník řízení podklady shromážděné městskou policií a nejsou-li jiné indicie zpochybňující její zjištění, není důvodů z podkladů dodaných městskou policií nevycházet.

Žalobce v žalobě dále konkrétně namítá, že kromě úředního záznamu městské policie žádné další důkazy neprokazují uskutečnění přepravy tak, jak je tvrzena v napadeném rozhodnutí, tj. poskytnutí přepravy po trase a za cenu uváděnou, tvrdí, že jako důkaz nemůže sloužit stvrzenka založená ve spise, a že tak mělo dojít k dokazování v rámci správního řízení, protože tato stvrzenka nemůže být jediným podkladem spolehlivě zjištěného stavu věci. Dovolává se toho /námitka 3/, že měly být vyslechnuti cestující jako svědci k okolnostem jízdy, rozporuje závěry učiněné na základě stvrzenky potud, že jízda mohla vést po jiné trase a trvat výrazně delší dobu, než jakou správní orgán vypočítává při výpočtu „hypotetické „maximální ceny (150,-Kč); dovozuje, že nebylo prokázáno po jaké trase skutečně jel (pokud vůbec jel) a že došlo k předražení, protože v případě zvolení jiných tras za regulovanou cenu by výsledná částka mohla být stejná, jako ta „předražená“.

Soud uvedené výhrady proti úplnosti zjištění stavu věci neshledal důvodnými.

Z oznámení o zahájení správního řízení vyplývá, že podezření z porušení cenových předpisů bylo vyvozováno ze záznamu, resp. dokladu z taxamtru, kdy řidič vozidla účtoval za poskytnutí taxislužby na trase hotel Hilton, Praha 8- hotel Palace, Praha 1 (vzdálenost 3,5km) částku 420,-Kč, kdy dle tohoto vydaného dokladu byla při jízdě použita sazba č.2- jednorázová sazba 90,-Kč, jízdné 90,-Kč/km, čekání 600,-Kč/hod., a to v rozporu s nařízením č. 20/2006 Sb. Hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby. Ve vyjádření žalobce ze dne 17.7.2009 k tomuto oznámení tyto údaje napadány nebyly (kromě tvrzení žalobce na str. 2, že je vytýkáno účtování ceny řidičem ve výši 995,-Kč, které se míjí s faktickým stavem), argumentace žalobce nanášela procesní otázky a obhajovala možnost navýšit regulovanou cenu s odvoláním na ust. § 2 vyhl.č. 580/1990 Sb. ve spojení s ust. § 5 zákona o cenách. Ve vyjádření z 25.9.2009 k oznámení o ukončení dokazování žalobce obecně uvedl toliko, že jej nelze postihnout dle zákona o cenách, když maximálně mohl porušit nařízení č. 20/2006Sb. hl.m. Prahy.

Rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 14. 10. 2009 ve výroku o porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona p cenách skutkovou podstatu deliktu vymezuje tak, že k němu došlo dne 11. 6. 2009, kdy řidič P. N. při jízdě použil po celou dobu jízdy sazbu č. 2 složenou z dílčích položek: nástupní sazba 90,- Kč, cena za 1 km 90,- Kč a čekání za jednu minutu 10,- Kč a účtoval tak za poskytnutí přepravy formou taxislužby na trase hotel Hilton Praha 8 - hotelu Palace, Praha 1 (vzdálenost 3,5km) částku 420,- Kč, přestože podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. Hlavního města Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby byl oprávněn účtovat částku maximální výši 150,- Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za jednu minutu 6,- Kč. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se rovněž odkazuje na údaje ze záznamu resp. dokladu z taxamtru shora uvedené s tím, že došlo k porušení cenových předpisů překročením úředně stanovené maximální ceny taxislužby o 270,- Kč, následně (str. 5) správní orgán poukázal na to, že cenové předpisy porušil provozovatel taxislužby tím, že 11. 6. 2009 od 0:10 do 0:19 hodin jmenovaný řidič vozidla účtoval za poskytnutí taxislužby na uvedené trase částku 420,- Kč, přestože byl podle nařízení o maximálních cenách taxislužby je oprávněn účtovat částku v maximální výši 150,- Kč.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal se všemi jeho námitkami, především na poukazoval na zvyšující se náklady na provoz taxislužby s tím, že uvedené nařízení o maximálních cenách taxislužby

nereflektuje tyto skutečnosti, je zastaralé a nutí provozovatele prodělávat, dovolával se opět ust. § 2 cenové vyhlášky, dle něhož cena musí obsahovat skutečné ekonomické náklady na provoz vozidel a přiměřený zisk s tím, že každoročně dochází zhruba desetiprocentní inflaci a je tedy nutno též tuto do kalkulace zahrnout. Pokud jde o údaje na uvedeném dokladu, jejich vyhodnocení a závěr o navýšení ceny o 270,-Kč nebyly v odvolání nijak zpochybňovány.

Údaje o času jízdy(0:10 – 0:19) , trase jízdy (hotel Hilton – hotel Palace) a její délce : 3,5km, stejně tak jako údaje o sazbě použité (nástupní sazba, sazba za 1/km jízdy a sazba za čekání) a účtované ceně 420Kč, z nichž v daném případě správní orgány vycházely souhlasí s dokladem z taxametru - stvrzenkou, která je v originále založena ve spise. Tyto údaje nebyly žalobcem v řízení napadeny a jde o relevantní údaje, které jsou podle soudu dostatečnou oporou pro závěr o porušení cenových předpisů, tedy o účtování ceny poskytované taxislužby v rozporu s maximální stanovenou cenou právními předpisy. Uvedený originální doklad soud shledává dostatečným důkazem o účtování ceny za poskytnutou službu a rozsahu poskytnuté služby.

Žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně nelze vytýkat, že se v rozhodnutí konkrétně nevypořádal s výpočtem částky, ke které dospěl a kterou označil jako částku, o níž byla cena za uvedenou službu navýšena tj. k částce 270,-Kč, popř. jak dospěl k částce 150,- Kč, která měla být účtována, neboť v tomto směru žalobce žádnou výhradu či obranu v průběhu řízení nevznesl, tyto údaje nezpochybnil ani v odvolání, proto napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, žalobce tím nemohl být zkrácen v právu na řádné vypořádání námitek. Podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75). Není tak důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49).

Soud k argumentaci v žalobě, vzhledem k tomu, že obecně platí, že posouzení důvodnosti žalobního bodu nebrání pouhá skutečnost, že tato námitka nebyla obsahem odvolání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS) a je přípustné, aby žalobce vznesl v žalobě námitky, které neuplatnil v průběhu správního řízení, k tomu uvádí následující: Údaje, z nichž správní orgán vycházel se shodují s originálem záznamu z taxametru předmětného vozidla založeným ve spise. Za jízdu uskutečněnou vozidlem osobní taxislužby na území hl.m. Prahy podle cenových předpisů, jimiž je cena této služby na tomto území regulována, měla být cena služby účtována sazbou 28,- Kč /km, nástupní sazba 40,- Kč, čekání za 6,-Kč /1minutu. Trasa dle údajů stvrzenky z taxametru byla dlouhá 3,5km, proto nemůže obstát argumentace žalobce, že mohl jet po jiné trase – delší. Je nesporné, že jel po trase dlouhé 3,5km, ať už jakýmikoli ulicemi mezi hotelem Hilton, Praha 8 a hotelem Palace v Praze 1. Prostým násobkem (28 x 3,5) lze tak dospět k částce 98,-Kč. Připočteme-li nástupní sazbu 40,-Kč, vychází výsledná cena na 138,-Kč. Jízda dle údajů trvala od 0:10 do 0:19 hod. uvedeného dne, tj. 9 minut, je tak zřejmé, správní úřad odhadl čekání na cca 2minuty, dospěl-li k částce, která měla být účtována ve výši 150,-Kč. Pakliže řidič zapnul taxametr při přistavení vozidla k nástupu cestujících a vypnul při dojezdu k cíli, je zřejmé, že vlastní jízda trvala cca 7minut, což odpovídá vzdálenosti mezi počátkem a cílem cesty při rychlosti 30-50km/hod., včetně státní na světelných křižovatkách. Argumentace žalobce, že nebyl brán zřetel k čekání či případným prodávám na cestě vzhledem k časovému údaji na stvrzence a délce trasy nemůže obstát. Jestliže služba poskytnutá jiným vozidlem taxislužby s jinými

cestujícími cca v tutéž dobu (stran hustoty silničního provozu) mezi výchozím hotelem Hilton a cílem cesty hotelem Palace byla účtována za částku 109,-Kč (jak vyplývá z úředního záznamu policie), nelze ani dospět k závěru, že by správní orgán učinil uvedený výpočet v neprospěch žalobce. Zcela nepřipadnou pak musel soud shledat argumentaci žalobce, že „nelze vyloučit, že při užití ceny regulované, by byla výsledná cena jízdy minimálně stejná“, protože mohl zvolit jinou trasu a také čekací doba mohla být naprosto jiná. Řidič vozidla taxislužby je proto školen povinně v místopisu, aby volil trasu jízdy mezi výchozím bodem a cílem cesty obvyklou, tzn. nejkratší možnou dopravní cestu danou komunikačním systémem v daném místě a pravidly silničního provozu, nikoli, aby navyšoval cenu služby záměrnou volbou delší trasy. Čekání na světelných křižovatkách, popř. stání či popojíždění z důvodu hustoty provozu či jiných překážek se odráží v údajích taxamtru, doba jízdy je pak delší. Rozhodně nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že by mohl „vyčekat“ výslednou cenu, kterou v daném případě účtoval.

Vzhledem k jednoznačným údajům na originální stvrzence z taxamtru neshledal soud důvodnou námitku žalobce stran úplnosti dokazování a že pro řádné zjištění měli být vyslechnuti cestující jako svědci. Žalobce v průběhu řízení nijak nezpochybňoval údaje o poskytnutí služby plynoucí z uvedeného dokladu a ani sám provedení důkazu výsledkem svědků nenavrhoval, svoji obranu založil na tom, že navýšení ceny služby oproti ceně regulované je v souladu s ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách a ust. § 2 vyhl.č. č. 580/1990Sb. S touto námitkou však nebyl úspěšný z důvodů, které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na rozhodnutí soudů k dané otázce obsáhle uvedl. Nyní v žalobě vznesená námitka, již je zpochybňován skutkový stav věci, je tak podle soudu účelová.

Námitku žalobce pod **bodem 4)** vztahující se k uložené povinnosti nahradit paušální částkou náklady řízení, soud vzhledem k shora uvedenému závěru neshledal uložení této povinnosti v rozporu se zákonem. Podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Řízení o správním deliktu je přitom typickým příkladem takového řízení, neboť jeho účelem je uložení sankce za porušení právní povinnosti. Správní orgány obou stupňů přitom zcela srozumitelným způsobem specifikovaly a odůvodnily, v čem spatřují porušení právní povinnosti žalobcem. Tato námitka žalobce proto není důvodná.

V posledním **bodě 5)** žalobce namítá nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce. popř. navrhl, aby soud užil moderačního práva ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Podle ust. § 17 odst. 1 písm.b) zákona o cenách ve znění platném v době deliktního jednání (před novelou provedenou zákonem č. 403/2009Sb, který nabyl účinnosti dne 18.11.2009) bylo možno žalobci uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč. Podle odst. 2 tohoto ustanovení při stanovení výše pokuty podle odstavce 1 písm. b) přihlídnou cenové kontrolní orgány zejména k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících nebo prodávajících.

Správní orgán prvního stupně rozhodl o uložení pokuty podle ust. § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách v uvedeném znění a při stanovení její výše v částce 500 000,- Kč, kterou ukládal ve vztahu dvojímu porušení zákona o cenách, které vytkl ve výroku, a to ustanoven § 15 odst. 1 písm. a) a ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, při zvážení zákonného rozpětí uložil tak pokutu v polovině sazby. Vzal v úvahu skutečnost, že

účastník řízení se porušení cenových předpisů dopouštěl v posledních třech letech úmyslně a opakovaně; uvedl, že společnost je nástupnickou organizací společnosti Euro Taxi Praha s.r.o., které byla odejmuta koncese k předmětu podnikání: Taxislužba, a to dne 23. 4. 2009 na návrh Magistrátu hlavního města, a to především, proto, že se v rozporu se zákonem v posledních třech letech opakovaně dopouštěla jednání, za které jí byly pravomocně ukládány sankce za porušování především cenových předpisů. Jednatel společnosti AAA Taxi s.r.o. i společnosti Euro Taxi Praha s.r.o. pan K. K. si byl plně vědom, že se ze strany společnosti jedná o protiprávní jednání, tak jak to vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 112/2006-55 i z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 10 Ca 82/2006-36, ve kterých je soud shodně s právním názorem správního orgánu názoru, že taxislužba je služba (podle § 1 odst. 1 zákona o cenách zboží) je vymezena v ust. § 2 odst. 8 zákona č. 111/1994 o silniční dopravě v platném znění jako veřejná silniční doprava, kterou se zajišťuje přeprava osob a jejich zavazadel osobními vozidly; přepravní služby taxislužbou se nabízejí a objednávky se přepravy se přijímají prostřednictvím řidiče na stanovištích taxislužby na veřejně přístupných pozemních komunikacích a jiných veřejných prostranstvích nebo prostřednictvím dispečinku. Maximální cena osobní taxislužby na území hlavního města Prahy je stanovena nařízením č. 20/2006 Sb. hl.m. Prahy, kde jsou uvedeny maximální ceny platné pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné a bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. I přes uvedené skutečnosti, které potvrdil v rozsudku je Nejvyšší správní soud pod č.j. 9 Afs 123/2007-64, společnost AAA Taxi s.r.o., i dnes již nevykonávající taxislužbu společnost Euro Taxi Praha s.r.o., od roku 2006 soustavně napadají jejich názoru špatně stanovenou výši regulované ceny osobní taxislužby s tím, že nerespektuje ekonomické náklady, ač je účastníku velmi dobře známa skutečnost, že nebyl shledán nesoulad shora uvedených aplikovaných právních předpisů v Ústavou, ani rozpor nařízení Rady hlavního města Prahy č. 20/2006 se zákonem o cenách. I přesto úmyslně a opakovaně porušují cenové předpisy a svým jednáním tak poškozují nejen dobré jméno celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy a hlavního města Prahy, ale i dobré jméno České republiky, nejenom u českých ale i zahraničních zákazníků využívajících těchto služeb. Uložená sankce je proto dle názoru správního orgánu přiměřená stanoveným kritériím, pohybuje se v polovině zákonného rozpětí a vychází z prokazatelně zjištěné skutečnosti, že k porušení cenových předpisů došlo a dochází nadále.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Ministerstva financí napadeným žalobou bylo změněno rozhodnutí orgánu prvního stupně a pokuta byla uložena ve výši 300.000,- Kč, kdy došlo k vypuštění ve skutku podle ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, žalovaný pokud jde o výši pokuty uvedl, že v daném případě postupoval podle dosavadních právních předpisů účinných v době spáchání skutku, a to vzhledem k novele zákona č. 403/2009 Sb. Ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzoval, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější, přičemž shledal, že jednání žalobce je nadále správním deliktem a je sankcionováno sazbou ve stejné výši. Porovnával i kritéria pro určení výše pokuty, ani tato neshledal podle nové právní úpravy pro účastníka příznivější, kritéria podle dříve platného zákona považuje za více specifická kritéria, podle nyní platného zákona za více obecná. Protože přihlédl k námitce vznesené v oznámení o zahájení řízení, že cenová informace uvedená ve spise není informací, kterou bylo vozidlo vybaveno, dle zásady „in dubio pro reo“ rozhodl účastníka za porušení ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách nepostihnout a rozhodl o snížení pokuty. Při ukládání pokuty přihlédl především k zákonným kritériím uvedeným v § 17 odst. 2 s tím, že jednání provozovatele taxislužby bylo vědomé, opakované, poškozující dobré jméno hlavního města Prahy. Přihlédl ke skutečnosti, že v případě, kdy provozovatel taxislužby porušil ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o označení zboží cenami ukládal zpravidla správní orgán

prvního stupně za opakované porušování daného ustanovení pokutu ve výši 200.000,- Kč a rozhodl proto o snížení pokuty právě o tuto částku a stanovil tak pokutu za porušení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách ve výši 300.000,- Kč. Při stanovení konkrétní výše bylo využito možného zákonného rozpětí a výše uložené pokuty se tak pohybuje v první třetině tohoto rozpětí, přičemž celková pokuta je přiměřená stanoveným kritériím, vychází z prokazatelné skutečnosti, že ke zjištěnému porušení cenových předpisů uvedeným způsobem došlo.

Soud námitku žalobce vytykající nedostatečného odůvodnění výše pokuty neshledal důvodnou. Hlediska, k nimž je správní orgán ze zákona povinen přihlížet při ukládání pokuty, jsou vymezena v ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách příkladmo, a to: k době trvání protiprávního jednání, míře zavinění a rozsahu poškození kupujících. V daném případě se žalobce jako provozovatel taxislužby dopustil porušení cenových předpisů, jak konečně vyplývá i ze způsobu jím zvolené obrany v daném případě, zcela vědomě, sankce reaguje sice na zjištění o porušení předpisů konkrétní jednorázové, konkrétního dne při konkrétní jízdě, kdy došlo k výraznému předražení jízdového a tedy poškození cestujících na ceně, avšak ve vztahu k porušení ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách je ukládána za opakované jednání žalobce. V úzkém slova smyslu nemohlo být hodnoceno hledisko „doby trvání deliktu“ ve vztahu k jednorázově prokázanému jednání, ani míra „zavinění“, když jde u žalobce o objektivní odpovědnost. Správní orgán však nemohl odhlédnout od toho, že stejným způsobem žalobce jedná i v jiných případech, ač neoprávněnost stanovení ceny služby nad maximální cenu je dostatečně známa již z rozhodnutí soudů. Žalobce svým postupem přesto připouštěl, že poskytovat a nabízet službu za vyšší cenu než je maximální cena stanovená, považuje za správný postup, tento právní omyl jej však nemůže vyvinut, ani být polehčující okolností. Žalovaný pak s ohledem na vypuštění postihu za správní delikt dle § 15 odst. 1 písm. f) při určení výše pokuty vycházel z obvykle ukládané výše sankce za tento delikt při opakovaném jednání a o tuto částku pokutu snížil. Uložená výše sankce pak odrážela i skutečnost, že nabízení služby za cenu vyšší než maximální je deliktem medializovaným dlouhodobě a veřejně, který je prokazatelně v rozporu s právními předpisy a tímto jednáním je obecně poškozováno dobré jméno hl.m. Prahy. Soud neshledal důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro vady odůvodnění výše pokuty, neboť z rozhodnutí orgánu prvního stupně i z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že byla stanovena výše pokuty, jak z hlediska obecné preventivní úlohy postihu tak z hlediska represivní složky hodnocena ve vztahu ke způsobu jednání žalobce a rozsahu poškození cestujících (jak plynou z obsahu celého odůvodnění rozhodnutí). Konkrétní výše pokuty stanovená žalovaným se pohybuje v třetině zákonného rozpětí a je podle soudu není zjevně nepřiměřená povaze a způsobu jednání žalobce jako provozovatele taxislužby, který jako podnikatel nese odpovědnost za výkon své činnosti v souladu s právními předpisy, jejichž znalost i výklad těchto předpisů se u takové osoby předpokládá. V příkrém rozporu s tím, je pak jednání, kdy provozovatel taxislužby opakovaně pravidla právní úpravou nastolená nerespektuje.

Obecně je nutno aspirovat na řádné odůvodnění výše pokuty a to nejen z hledisek věcných, ale i z hlediska stylizačního uchopení výsledků úvahy o výši pokuty a jejich vtělení do odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí. V tomto směru úvaha vyjádřená v rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím orgánu prvního stupně pokud jde o přístup žalobce k dodržování právních předpisů a z toho vyvěrající závěr o výši stanoveného postihu je podle soudu dostačující. Nelze přikládat důraz jen stylistické formě či pregnantnosti slovního vyjádření, ale je nutno přezkoumatelnost rozhodnutí hodnotit v kontextu celého odůvodnění rozhodnutí.

Výši uložené sankce soud v daném případě, i s ohledem na jiné skutkové podstaty správních deliktů postihované podle téhož ustanovení zákona o cenách i s ohledem na povinnosti provozovateli taxislužby vymezené zákonem o silniční dopravě, shledal jako výši, kterou lze považovat za preventivní vůči jiným podnikatelům v témže oboru činnosti, byť vzhledem k opakovanému jednání a přístupu žalobce již představuje více represivní úlohu. Nelze ji však označit za výši zjevně nepřiměřenou povaze ataku proti chráněnému zájmu. Žalobce se dovolává toho, že jsou závažnější delikty sankcionované nižšími pokutami, poukazuje však na přestupky (jízda pod vlivem alkoholu), jichž se taxikáři také dopouštějí. Takové srovnání je však liché, neboť v daném případě jako shora uvedeno je žalobce v postavení podnikatele, disponujícího koncesí k výkonu veřejné osobní dopravy – konkrétně taxislužby, je tak odpovědný za její řádný výkon prováděný i řidiči. Pokud se žalobce dovolává dopadu do jeho majetkové sféry ve smyslu likvidačního dopadu na jeho podnikatelskou činnost, je ze shora uvedeného stavu věci zřejmé, že se takových skutečností nedovolával ani v odvolání (kdy uložená sankce orgánem I. stupně byla vyšší) a nijak nedokládá, že by právě a jen tato výše uložené sankce vzhledem k jeho majetkovým poměrům představovala pokutu likvidační popř. zjevně jinak nepřiměřeně zasáhla jeho majetkovou sféru. Jestliže žalobce nerespektoval ustanovení o stanovení maximálních cen, a vystavil se postihu za porušení zákona o cenách, popř. opakovaného postihu i za jiná ustanovení tohoto zákona či jiných právních předpisů (jak lze dovodit z žalob podaných u tohoto soudu společností AAA Taxi s.r.o.) či převzal, v důsledku totožnosti osoby jednatele nezákonné praktiky společnosti Euro Taxi Praha s.r.o., nyní v likvidaci) nemůže se dovolávat nepřiměřenosti ukládané sankce, neboť vědomě pokračujícím nerespektováním zákona je nutné vyvodit přísnější sankci, jestliže dřívější postih nevedl k nápravě. Soudu je z úřední činnosti známo (veřejně dostupný obchodní rejstřík), že ještě před rozhodnutím žalovaného bylo zahájeno insolvenční řízení, jehož účinky nastaly 6.9.2010. Následně uložená sankce tak sama o sobě neaktivovala existenční problémy žalobce jako podnikatele.

Soud proto nepřistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., když pro využití moderačního práva neshledal opodstatnění. Soud neseznal uložení pokuty ve výši 300 000,- Kč sankcí v daném konkrétním případě zjevně nepřiměřenou. Moderační právo je soudy dáno pro výjimečné případy, kdy dojde k postihu evidentně neodpovídajícímu konkrétním okolnostem případu, majetkovému či sociálnímu postavení osoby, která jednala protiprávně, a kdy správní úvaha o výši sankce zřetelně vybočí s hledisek pro výši sankce rozhodných. Soudu nepřísluší jinak správnou a obecným požadavkům odpovídající úvahu správního orgánu nahrazovat a měnit výši sankce či od uložení sankce upustit v každém projednávaném případě, nýbrž toto právo takto zasáhnout je soudy vyhrazeno právě jen pro případy vymykající se požadavku proporcionality a plnění funkce preventivní a represivní uložené sankce. Soud obecně dodává, že výše sankce musí plnit nejen represivní, ale i preventivní funkci, a to nejen ve vztahu k adresátu rozhodnutí, ale i vůči jiným subjektům podléhajícím téže zákonné povinnosti. To v daném případě, vzhledem k nerespektování regulace cen taxislužby provozovateli taxislužby na území hl.m. Prahy, platí tím spíše. Vůči adresátům normy výše v praxi ukládaných sankcí musí představovat i citelný zásah do majetkové sféry, aby je hrozící újma vedla k dodržování předpisů, nikoli, aby ukládaný postih vedl k úsudku, že se finančně nerespektování zákona „vyplatí“, resp. že postih je bagatelní a správní orgány nejsou schopny vynutit dodržování zákona a zabránit atakům proti zákonem chráněnému zájmu. V daném případě pak výše uložené sankce, jak již soud uvedl, představuje výši sice již vůči žalobci plnící represivní funkci, ale zjevně byla uložena v dané výši proto, že sankce ukládané jemu či subjektům provozujícím taxislužbu na území hl.m. Prahy(s ním spřízněným) za porušení téže povinnosti plnící toliko preventivní funkci nebyly pro žalobce dostatečnou výstrahou.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud ani tuto námitku důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.srpna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu